

vodni hlapi močno zgostili, pričele so se izpreminjati celo v ledeno iglice. Vedno več je bilo teh iglic, dokler ni nastal iz njih cel ledeni oblak, ki je visel kot prečudna pošast v neizmerni višini nad morsko obalo. Začudeno so gledali ljudje ta oblak, in ta in oni je vzkliknil: »Lejte, lejte! Kako čuden oblak — kakor da bi bil ves sestavljen iz samih kurjih peres.«

(Nadaljevanje.)

Ksaver Meško:

Luna in žabica.

oč je bila jasna in tako tiha in negibna, da se je skoraj slišalo, kako je mesečina polzela po spavajočih listih dreves ter curljala med vejevjem in listjem na zeleni mah pod drevesi.

Ob gozdu je bil tolmun. Voda v njem je bila čista, mirna, kakor da je v pokojno snivajoči noči tudi sama zaspala in da sanja prelep sen.

V zrcalu tolmuna se je ogledovala luna. Tako lepa se je zdela sama sebi, da ji je okrogli obraz kar seval od zadovoljstva ter se ji ves smehljal v tihi sreči.

Ob tolmunu pa je sedela mala žabica. Že v mraku je bila zlezla iz vode, sedla v travo na obrežju ter z velikimi, precej neumno se čudečimi očmi ogledovala gozd, ves s srebrom mesečine oblit, tiho okolico, v morju mesečine se kopajočo; okroglo luno visoko gori na neizmernem oceanu neba — in drugo, tisti daljni luni povsem slično luno spodaj v njenem žabinem domu, v tolmunu. Tako zaverovana je bila v ogledovanje teh čudežev, da niti enkrat ni zakvakala.

Kar je v bližini nekaj nalahko zašumelo. »Zajec bo,« je v prvem hipu pomislila žabica. »Ta mi ne stori žalega.« Ozrla se je z napeto izbočenimi očmi naokrog. Pa nikjer ni bilo zajca. — »Ni zajček, kača bo. Ta me požre.«

Štrbunk — je skočila žabica v tolmun, v velikem plašnem loku daleč tja na sredino tolmuna, da je kača ne bi dobila.

Voda se je zaugučala, zazibal se je val za valom, krog za krogom se je širil čez vse površje tolmuna. In iz vode se je zazibala podoba lune, razširila in razlezla po vsem tolmunu, v čudno spakedranih, bolešno zviti oblikah je odsevala iz vode.

»Glej, glej,« je razmišljala luna visoko gori na oboku nebesnem, »tako majhna živalca, ta žabica, pa mi je v hipu povsem popačila vso mojo zalo podobo.«

Se ti li ne zdi, otrok moj, da tako tudi majhne napake, razvade, nečednosti in strasti popačijo najlepšo sliko, podobo božjo v tebi, tvojo dušo?

